

Mưa Trên Đèo Bảo Lộc

Mưa trên đèo Bảo Lộc, xe chạy như mò đường, không thấy rừng trong gương / chỉ là mưa trước mặt...

Vườn Nam Nhi mù, khuất. Núi, đồi, đường nối đuôi. Mưa, nước chảy về xuôi, vài chiếc xe lội ngược...

Nam Mô A Di Phật...chùa Phương Lâm hiện ra, trước chùa mấy chùm hoa / rơi rơi từng giọt nước...

Nhà Thờ Ngọc Sơn ngược / cái mặt lên nhìn mưa. Mưa có lẽ không thưa. Mưa mùa, đành phải chịu!

Tôi thật tình không hiểu / nãy giờ tôi nghĩ gì? Hình như chỗ rẽ kia / đường đi về Hoài Đức?

Tự dưng tôi nhớ tóc / ai xanh như chòm cây...Tự dưng tôi nhớ mây / đậu bờ vai ai đó...

Tôi đang về thiên cổ...Bảo Lộc hay B'Lao? Lòng tôi nghe nao nao...tiếng mưa trào tiếng súng...

Bây giờ...còn tiếng vọng / đồi thông từ Di Linh? Những bà soeurs tóc xanh / quấn gọn trong cái loupe...

Bảo Lộc còn ánh mắt / người xưa xuyên đồi trà...Bảo Lộc xa...đường xa! Tư vàng mong nắng thức...

Xe tôi đang xuống vực. Rồi sắp tới đồng bằng. Người tù binh lang thang / sắp tới đường ngã rẽ...

Ai về Tánh Linh nhĩ? Và ai về Sài Gòn? Xe lửa qua Trảng Bom / chắc rú còi thê thiết?

Mấy mươi năm biền biệt...Xe tôi trong cơn mưa...Tôi đang trong cơn mơ...Tôi đang chờ quên lãng!

Tôi nhớ chữ ngao ngán / trong thơ Chu Mạnh Trinh...()*

Trần Vấn Lệ

(*) Thơ Chu Mạnh Trinh:

Dây hoa nép mặt gương lồng bóng,
Ngàn liễu rung cương sóng gợn tình...
Man mác vì đâu ngao ngán nỗi,
Đường về chiêng đã gác chành chành!

ReplyForward